

doručiti každé straně. Vedlejší intervenient není — mimo případ § 20 c. ř. s., o který však nejde — stranou ve sporu, nýbrž jen účastněnou třetí osobou a nemá proto nárok, by mu rozsudek byl doručen. V souzeném případě jest proto počítati dovolací lhůtu ode dne 15. dubna 1929, kdy rozsudek byl doručen žalované, tak že do dne podání dovolání vedlejší intervenientkou na poštu 24. června 1929 tato lhůta dávno již prošla. Nezáleží na tom, že rozsudek odvolacího soudu byl také doručen vedlejší intervenientce. To se stalo neprávem a proto nemůže to míti na její procesuální práva žádný vliv a nemůže tím býti prodloužena dovolací lhůta, podle § 505 druhý odstavec c. ř. s. neprodlužitelná. Dovolání vedlejší intervenientky bylo tudíž podle §§ 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. odmítnouti. Poněvadž žalobce v dovolací odpovědi na toto dovolání vytkl jeho opožděnost, byla dovolací odpověď účelná pro obranu práva (§§ 507 první odstavec, 41 c. ř. s.). Ale žalobce žádá náhradu těchto útrat na vedlejší intervenientce a tomuto návrhu nelze vyhověti. Neboť jde o útraty ve věci hlavní a podle zásady § 41 c. ř. s. jest jen strana podlehnuvší povinna hraditi druhé straně útraty, nikoliv vedlejší intervenient, za jehož procesní úkony v té příčině odpovídá strana.

Žalovaná uplatňuje dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s.

Po právní stránce odkazuje se dovolatelka na důvody rozsudku odvolacího soudu, ježto dovolání opakuje v podstatě jen námitky, obsažené ve spise odvolacím, které odvolací soud případně vyvrátil.

Čís. 10245.

S Rakouskem není dohody o vzájemném uznání soudně potvrzeného vyrovnání.

Soudní vyrovnání, potvrzené rakouským soudem, nemá účinku pro Československo, leč že se československý věřitel účastnil vyrovnání potvrzeného rakouským soudem.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1465/29).

Žalobě proti vídeňské firmě o zaplacení peněžitých pohledávek procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl, ježto v době rozsudku prvního soudu bylo právoplatně potvrzeno vyrovnání o jmění žalované, vedené u obchodního soudu ve Vídni. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čís. 4 c. ř. s., jest opodstatněno. Žalovaná uznala zažalované pohledávky co do výše a co do původní splatnosti, ale namítla předčasnost žaloby a opřela tuto námitku o nesporné tvrzení, že o jejím jmění bylo vyhláškou obchodního soudu ve Vídni ze dne 29. října 1928 zahájeno vyrovnací řízení a že dne 15. ledna 1929 bylo uzavřeno mezi ní a jejími věřiteli soudní vyrovnání, podle něhož obdrží věřitelé

bez přednostního práva 35%ní kvotu svých pohledávek, 3% dne 28. května 1929, po 4% dne 28. června a 28. července 1929 a po 6% dne 28. srpna, 28. září, 28. října a 28. listopadu 1929. Jde tedy jen o otázku, zda vyrovnání potvrzené soudem v cizině (Rakousku) má právní účinky i pro tuzemsko. Na dotaz učiněný po rozumu § 28 vyr. ř. sdělilo ministerstvo spravedlnosti, že s Rakouskem není dohody o vzájemném uznání soudně potvrzeného vyrovnání a že podle sdělení spolkového ministerstva spravedlnosti ve Vídni čís. 25977-6/29 jest otázka, zda vyrovnání soudně potvrzené v cizině má právní účinky i pro tuzemsko, pro nedostatek mezistátních ujednání přenechána rozhodování soudů. Zároveň upozornilo na to, že v tomto směru rakouský nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí ze dne 17. června 1925, uveřejněném pod čís. 212 ve svazku VII sbírky rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni ve věcech občanských a justiční správy, vyslovil názor, že se vyrovnání, k němuž došlo v cizině, vztahuje i na movité jmění vyrovnacího dlužníka, jež jest v tuzemsku, uvedl-li je ve vyrovnání a podrobil-li se co do svého celého jmění cizozemskému vyrovnacímu řízení, a že takové vyrovnání ve příčině tuzemského jmění vyrovnacího dlužníka jest závazným i pro jeho tuzemské věřitele, když se vyrovnacího řízení v cizině účastnili, a že v rozhodnutí ze dne 6. a 20. března 1923 čís. 48 a 61 svazku V sbírky výše uvedené nejvyšší rakouský soud nevyhověl návrhu cizozemského vyrovnacího komisaře na odložení exekuce vedené v Rakousku na jmění vyrovnacího dlužníka s odůvodněním, že v nedostatku jiných mezistátních ujednání nemá cizozemské vyrovnací řízení v Rakousku právní účinky, při čemž obdobné použití § 67 konk. řádu (§ 63 vyr. ř.) vyloučil v úvaze, že § 67 konk. ř. vychází z pojmu zákonně vymezené úpadkové podstaty, kdežto vyrovnací řád nemá obdobného pojmu vyrovnací podstaty. Rakouský nejvyšší soud tudíž zásadně neuznává, že soudní vyrovnání potvrzené soudem Československé republiky má právní účinky i pro Rakousko, ale připouští tyto účinky, když se věřitel vyrovnání potvrzeného cizozemským soudem účastnil, v úvaze, že se tím podrobil jeho soudnictví. Podle práva retorse jest se zachovati stejně, a jest proto důležité pro rozhodnutí tohoto sporu jen, zda se žalobkyně účastnila vyrovnacího řízení před obchodním soudem ve Vídni, najmě snad tím, že přihlásila k tomuto řízení své pohledávky, a podrobila se tak soudnictví obchodního soudu ve Vídni a tímto soudem potvrzenému vyrovnání. Jelikož však nižší soudy vycházely z jiných právních hledisk a v důsledku toho věc po této stránce neprobraly (§ 182 c. ř. s.) a potřebná zjištění v této příčině neučinily, nemohl dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci a nezbylo, než podle § 496 čís. 3 a 513 c. ř. s. zrušiti rozsudky obou nižších stolic a naříditi nové projednání a rozhodnutí.

Čís. 10246.

Poslal-li prodávatel na výslovnou kupitelovu žádost zboží třetí osobě, by je pro kupitele zpracovala, nabyl kupitel vlastnictví a držby zboží tím, že bylo zboží dodáno třetí osobě a tato je pro kupitele převzala.

(Rozh. ze dne 23. října 1930, Rv I 1568/29).